

KINKEIDAI
Seimos paslaptys

1.

JO GYVENIMO MOTERIS

KATHIE DENOSKY

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Kathie DeNosky
(Ketė Denoski)

JO GYVENIMO MOTERIS

Pirmasis serijos
Kinkeidai. Šeimos paslaptys
romanas

Versta iš Kathie DeNosky Sex, Lies and the Southern Belle, 2012

© Kathie DeNosky 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų kalbos, 2014

© Ramona Balytė, dizainas, 2014

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-878-2

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

PIRMAS SKYRIUS

Lilės Kinkeid skrandis ėmė gniaužtis į gumulą, kai ji nužvelgė prie posėdžių stalo sėdinčius šeimos narius ir tris nepažįstamuosius, vakar atėjusius į jos tėvo laidotuves. Visi čia susirinko išklaudyti Redžinaldo Kinkeido testamentą, ir nors buvo labai sunku patikėti, kad mylimo tėvo nebėra, dar sunkiau buvo apsiprasti su tuo, kad pastaruosius tris dešimt-mečius jis gyveno dvigubą gyvenimą. Tiesiog nesuvokiama, kad jis šitiek metų Grinvelyje turėjo antrą šeimą.

Kai Haroldas Parsonas, tėvo advokatas, įėjo į kambarį nešinas storu aplanku ir atsisėdo stalo gale, ji ėmė dar labiau nerimauti. Niršo, kad neteko tėvo, pyko, kad jo gyvenimo darbas tuoj bus padalytas. Bet dar labiau kamavosi dėl to, kad jos susikurtas vaizdinys tebuvo iliuzija, kuri negrįžtamai sudužo.

– Prieš pradėdamas norėčiau išreikšti nuoširdžią užuojautą, – prabilo ponas Parsonas, kurio šiaip jau kimų balsą sušvelnino nuoširdumas. – Redžinaldą pažinojau daugelį metų, man nepaprastai trūks jo humoro jausmo ir šmaikštumo. Pamenu, kartą...

Lilė prikando apatinę lūpą, kad ši nevirpėtų, o toks Džekas Sinkleris, teigias esąs netikras jos brolis, nemandagiai atsikrenkštė ir žvilgtelėjo į laikrodį, tarytum norėdamas reikalus pasukubinti. Kaip galėjo toks malonus ir mylintis žmogus kaip jos tėvas susilaukti tokio šalto, nejautraus sūnaus?

Vyresnysis jos brolis Erdžėjus grėsmingai susiraukė.

- Kur nors skubate, Sinkleri?

- Tiesą sakant, taip, - rėžė Džekas. - Kiek tai užtruks, Parsonai?

Ponas Parsonas virš skaitymo akinių nepritariamai suraukė tankius žilus antakius.

- Užtruks tiek, kiek reikės, jaunuoli.

- Prašau, nereikia, Džekai, - virpančiu balsu meldė Andžela Sinkler, paliesdama sūnaus ranką. Jai purtant galvą, smakrą siekiantys šviesūs plaukai susiūbavo. - Neapsunkink visko dar labiau.

Kitokiomis aplinkybėmis Lilei šios moters tikriausiai būtų gaila. Vakar per laidotuves ir šiandien laukiant testamentą skaitymo buvo akivaizdu, kad Redžinaldo Kinkeido mirtis ją smarkiai sukrėtė. Tačiau Lilei buvo kone nepakeliama tai, kad pastaruosius trisdešimt metų

tėvo meilužė buvusi slaugė gedėjo taip, tarytum ji pati ir jos sūnūs būtų teisėti šeimos nariai. Andžela Sinkler nesuvokė arba jai nerūpėjo, kokį šoką ir siaubą patyrė Kinkeidai.

- Atleiskite mano broliui už nekantrumą, - prabilo Alanas Sinkleris, maloniai šyptelėdamas Lilei ir jos šeimai. - Bijau, kad Džekas vis dar nesusitaikė su Redžinaldo mirtimi.

Jauniausias Andželos sūnus Alanas, rodos, buvo visiška vyresniojo brolio priešingybė. Džekas buvo aukštas, tamsiais plaukais, mėlynomis akimis ir pasižymėjo šaltu, nuožmiu elgesiu. Alanas buvo žemesnis, šviesiaplaukis, rudomis kaip motinos akimis ir, atrodo, geriau suprato Kinkeidų nuostabą ir nenorą patikėti tuo, kas buvo atskleista. Jie ne tik bando susitaikyti su tėvo mirtimi - tikriausiai jis prieš save pakėlė ranką, - juos nemaloniai nustebino ir bjauri tiesa apie slaptą jo gyvenimą.

- Neatsiprašinėk už mane, - suburbėjo Džekas, nudelbdamas jaunesnį vyrą. Priešiškumas jo veide rodė, kad broliai akivaizdžiai negalėjo vienas kito pakęsti. - Neturiu dėl ko gailėtis.

- Gana! - grėsliai ištarė Erdžėjus. Jis pasisuko į teisininką ir linktelėjo. - Tęskite, pone Parsonai.

- Jei Sinkleris nenori visko išklaudyti, manau, galėsite nusiųsti laišką, informuojantį, ką jam palikti norėjo mūsų tėvas, - palaikydama Erdžėjų pasakė Metas.

Brolis Metas, už Lilę vyresnis vos keleriais metais, jau patyrė daug širdgėlos. Praėjo vos metai nuo tada, kai jis palaidojo žmoną Greisę ir liko vienas su sūnumi Flinu. Taip greitai netekus ir tėvo jam tikriausiai sukilo skausmingi prisiminimai.

Lilė žvilgtelėjo į motiną, jai rūpėjo, kaip ši tveria naują sukretimą. Elizabeta Kinkeid, tikros Pietų damos įsikūnijimas, visų neramumų metu išlaikė elegantišką ramybę, kurios Lilei teliko pavydėti. Regis, mama laikėsi kur kas geriau nei Lilė ir dvi jos seserys. Vyresnioji Lorelė nériniuota nosinaite vis šluostėsi ašaras, o Kara vis dar atrodė apimta šoko.

- Prašau tęsti, Haroldai, - tarė mama, paglostydama savo trumpus tamsiai kaštoninius plaukus.

- Gerai, panele Elizabeta, - pasakė ponas Parsonas, kreipinį „panele“ vartodamas taip, kaip kad dauguma Pietų džentelmenų daro bendraudami su visomis damomis - ir vienišomis, ir ištekėjusiomis. Jis garsiai perskaitė sunkiai suprantamą teisinę įžangą, paskui at-

sikrenkštė ir ėmė vardyti tėvo turtą: - Asmeni-
nę nuosavybę norėčiau padalyti šitaip. Savo
sūnui Erdžėjui palieku Didžiojo ažuolo namelį
Rūko kalnuose. Dukteriai Lorelei palieku pa-
plūdimo namelį Išorinėse seklumose. Dukte-
riai Karai palieku vasarnamį Hilton Hedo salo-
je. Sūnui Metui palieku Kinkeidų šeimos ūkį,
kuriame leisdavome atostogas. O dukteriai
Lilei palieku pulkininko Samuelio Bošampo
namą Bateriaje.

Lilės akis užtemdė ašaros. Tėvas žinojo, kaip
jai patinka senieji Baterio namai. Tai viena
gražiausių Čarlstono ir tikriausiai visos Pietų
Karolinos vietų. Bet ji nė nenutuokė, kad jam
priklauso vienas įspūdingų dvarų toje vietovė-
je.

Išvardijęs Elizabetai ir Andželai paliktas pini-
gų sumas ir kitą turtą ponas Parsonas pridūrė:

- Atnaujinęs testamentą Redžinaldas parašė
šiuos laiškus ir paprašė po jo mirties įteikti
jums. - Visiems, išskyrus Elizabetą, jis įteikė
po užklijuotą voką su užrašytais vardais, ir tę-
sė: - Redžinaldo įmonės akcijos bus -padalytos
-šitaip. Erdžėjus, Lorelė, Kara, Metas ir Lilė
gaus po devynis procentus *Kinkeidų grupės*
akcijų. Vyriausias sūnus Džekas Sinkleris gaus
keturiasdešimt penkis procentus akcijų.

Kelias ilgas nemalonias minutes tvyrojo tylą, kol visi suvokė paskutinio jos tėvo noro reikšmę.

- Kas per velnias! - Erdžėjaus veide susipynė vos tramdomas įsiūtis ir negalėjimas patikėti tuo, ką išgirdo.

Lilė aiktelėjo, ir gniutulas jos skrandyje virto šleikščiu maudimu. Kaip tėvas galėjo šitaip pasielgti su savo vaikais, ypač su Erdžėjumi, vyriausiu teisėtu sūnumi? Erdžėjus daugelį metų nenuilsdamas dirbo *Kinkeidų grupės* viceprezidentu tikėdamas, kad vieną dieną tėvui nusprendus išeiti į pensiją taps didžiulės imperijos vadovu. Žinia, kad tėvas didumą šeimos verslo akcijų atidavė Džekui Sinkleriui, visiems *Kinkeidų* vaikams buvo sunkiai suvokiama. O Erdžėjų ji tikriausiai sugniuždė.

- Tai tik devyniasdešimt procentų, - grėsmingai raukydamasis pasakė Erdžėjus. - Kur dar dešimt?

Ponas Parsonas papurtė galvą.

- Negaliu to atskleisti, nes esu įsipareigojęs išlaikyti kliento konfidencialumą.

Kambaryje abipus stalo pasigirdo karšti kaltinimai ir grasinimai teisiniais veiksmais. Lilei pasirodė, kad patalpa mažėja. Ji suprato: jei

neišeis, ją supykins.

- Man reikia... gryno oro, - pasakė ji į nieką nesikreipdama.

Atsistojusi ji neatplėštą tėvo laišką įsidėjo į rankinę ir nieko nematydama išbėgo iš kambario. Nežinia, ar ją pykino nuo naujienos, kad tėvas visiškai išdavė teisėtą savo šeimą, ar nuo viduje augančios gyvybės, bet ji turėjo ištrūkti iš advokato kontoros.

Skubėdama koridoriumi iki priimamojo ji į nieką nekreipė dėmesio ir staiga atsitrenkė į žmogų, kuris, regis, stovėjo kaip įkastas. Akimirksniu stiprios rankos suėmė ją už pečių ir sulaikė, o kai ji pakėlė akis, jos širdis stabtelėjo.

Advokatų kontoroje ji galėjo sutikti daugybę žmonių, bet kodėl iš visų jų ji susidūrė su Adisono pramonės įmonės savininku ir generaliniu direktoriumi?

Danielius Adisonas - ne tik didžiausias Kinkeidų grupės konkurentas, bet ir jos dar negimusio kūdikio tėvas. Kūdikio, apie kurį jis nė nenutuokė.

*****

- Kur gaisras, brangioji? - paklausė Danielius padėdamas išsilaikyti ant kojų moteriai, pasta-

rašias kelias savaites jo vengusiai kaip maro.

- Man reikia... gyno oro, - kuždesiui prilygstančiu balsu atsakė Lilė.

Nuo nenatūralaus jos veido blyškumo ir nevilties, tvyrančios ryškiose mėlynose akyse, jam suspaudė širdį. Praėjusią popietę nuėjęs į Redžinaldo Kinkeido laidotuves jis matė, kokia ji nusiminusi. Bet tai jau daugiau nei sielvartas netekus mylimo žmogaus. Lilė atrodė taip, tarytum visas jos pasaulis griūtų.

- Eime, - ištarė jis, apkabino ją per pečius ir nukreipė išėjimo link.

- Mano šeima... negaliu išeiti, - sužiopčiojo ji.

Stabtelėjęs prie sekretorės stalo jis trumpai pasakė paskambinsiąs ir iš naujo susitarsiąs dėl susitikimo, paskui liepė perduoti Kinkeidams, kad parveš Lilę namo. Išvedęs ją pro dvivėres stiklines duris ant šaligatvio, jis žiūrėjo, kaip ji godžiai traukia vėsus sausio orą, ir suprato, kad po kelių sekundžių jos pusryčiai iškeliaus lauk. Jis nukreipė merginą prie šiukšlinės ir palaikė ilgus raudonus jos plaukus, kol ji vėmė.

- Prašau, eik šalin ir leisk man ramiai numirti, - pagaliau pakėlus galvą tarė ji.

- Tu nemirsi, Lile, - pasakė jis ir švelniai vie-

na ranka suėmęs jos smakrą nosinaite nušluostė iš gražių akių riedančias ašaras.

- Esu tikra, kad klysti, - ji giliai įkvėpė. - Dabar man atrodo, kad mirtis... būtų tikra palaima.

- Ar pati vairavai automobilį? - paklausė jis.

- Ne, atvažiavau... su mamyte, - atsakė ji jau ramesniu balsu.

Jis ją apkabino, priglaudė prie savęs ir nusivedė kitoje gatvės pusėje esančios stovėjimo aikštelės link.

- Gerai. Nereikės nieko pasiūsti, kad jį parvartytų.

- Negaliu išeiti, - tarė ji gręždamasi Parsono, Gilberto ir Humbolto advokatų kontoros link.

Jis tvirtai ją sulaikė.

- Dėl šito nepasiderėsi, Lile. Esi tokia nusiiminusi, kad tave net pykina, - atidaręs jai balnutėlio mercedeso dureles Danielius linktelėjo automobilio pusėn. - Lipk. Parvešiu tave namo.

- Tu toks įsakmus, - užsispyrusiai pasakė ji.

Danielius papurtė galvą.

- Ne, tiesiog priimu vykdomąjį sprendimą. O dabar teiksiesi sėsti į automobilį, ar man teks tave pakelti ir įsodinti?

Ji jį piktai nužvelgė.

- Nedrįstum.

- Lažinamės, brangioji.

Juodu kelias sekundes lyg galynėdamiesi spoksojo vienas į kitą, kol ji pagaliau įsitaisė ant odinės sėdynės.

- Gerai. Parvežk mane namo ir galėsi traukti savais keliais.

Jis uždarė dureles, apėjo automobilį ir atsėdo ant vairuotojo sėdynės.

- Dar pažiūrėsim.

Atsižvelgdamas į dabartinius Lilės jausmus Danielius neketino jos dar labiau nuliūdinti pasakydamas, kad neduos jai ramybės tol, kol įsitikins, jog jai viskas gerai. Galbūt jis visoks – negailestingas versle, arogantiškas ir nuožmus konkurencinėje kovoje dėl naujų klientų ir gyvenime surambėjęs, bet tikrai nėra nerūpestingas šunsnukis, galintis palikti sutrikusią moterį kapanotis vieną. Juolab kai ta moteris – Lilė Kinkeid.

Dėl nepaaiškinamų priežasčių ji traukė jį nuo pat tos akimirkos, kai praėjusį rudenį išvydo ją per Vaikų ligoninės labdaros pokylį, kurį surengti padėjo jo motina. Jis jai, jaunai, linksmai, pasižyminčiai žavinga meile gyvenimui, prisistatė ir pakvietė šokti, o paskui – vakarie-

nės. Turint omenyje trylikos metų amžiaus skirtumą tarp jų, Danielius nesitikėjo, kad ji pasakys *taip*, bet jo džiaugsmui Lilė sutiko. Tai įvyko kiek daugiau nei prieš tris mėnesius ir dar prieš porą savaitių juodu susitikdavo beveik kiekvieną vakarą.

Suvokęs, kad Lilė užmigo, Danielius palietė gležną jos ranką. Jis neplanavo, kad jų santykiai klostysis taip sparčiai, bet negalėjo sakyti dėl to apgailestaujęs. Tokios įdomios moters jam dar neteko pažinti. Juodviem kartu leidžiant laiką jis jautėsi gyvesnis, ne toks ciniškas. Tik nesuprato, kodėl ji ūmai ėmė nebeatsiliepti į jo skambučius ir vis ieškodavo pasiteisinimų, kad tik niekur su juo neitų.

Sukdamas automobilį į keliuką ir apvažiuodamas Kinkeidų šeimos namus, kad pasiektų ratinę, kurioje Lilė buvo įsirengusi butą, Danielius purtė galvą. Jis nežinojo, kas nutiko, kodėl ji staiga panorio nutraukti su juo ryšius, bet ketino tai išsiaiškinti.

Pastatęs automobilį jis ištiesė ranką ir pirštais perbraukė lygų moters skruostą.

- Tu jau namie, brangioji.

Jos akys virptelėjusios atsimerkė, ji pamažu atsitiesė ir apsidairė....